

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 277/2018-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 13. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Krnáč s. r. o., Námestie slobody 2, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Krnáč, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 121/2017 z 19. marca 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 121/2017 z 19. marca 2018 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 121/2017 z 19. marca 2018 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDACTED] v sume 585,75 € (slovom päťstoosemdesiatpäť eur a sedemdesiatpäť centov) na účet Advokátskej kancelárie Krnáč s. r. o., Námestie slobody 2, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 277/2018-23 zo 17. júla 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich v záhlaví označených práv uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 121/2017 z 19. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Bardejov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 4 Cpr 2/2013-339 z 24. februára 2016 zamietol žalobu sťažovateľa (žalobcu) zo 16. decembra 2013, ktorou sa proti [REDACTED] a [REDACTED] domáhal „*I. určenia, že žalobca je riaditeľom [REDACTED] a II. uloženia povinnosti žalovanej 1/, aby sa zdržala vykonávania akýchkoľvek úkonov v mene a na účet [REDACTED] z pozície riaditeľa [REDACTED] a aby v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia protokolárne odovzdala [REDACTED] [REDACTED]*“. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 20 CoPr 2/2016 z 27. októbra 2016 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, pretože „nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné“. Prípustnosťou dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa najvyšší súd nezaoberal, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v uznesení veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017.

4. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „v čase kedy... podal dovolanie na príslušný súd, žiadne rozhodnutie veľkého senátu ohľadom kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP neexistovalo. Sťažovateľ si vo svojom dovolaní uplatnil dovolacie dôvody v zmysle platnej zákonnej úpravy, z ktorej žiadnym spôsobom nevyplýva, že by uplatnenie niektorého dôvodu prípustnosti dovolania vylučovalo alebo podmieňovalo možnosť uplatniť aj iný dovolací dôvod. V konečnom dôsledku k rovnakému právnemu názoru, z akého právneho názoru vychádzal sťažovateľ pri vypracovaní dovolania (kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná) dospel v novšom rozhodnutí aj Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1 VCdo 1/2018 zo 7. mája 2018) a taktiež Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 z 25. apríla 2018).“. Sťažovateľ v podanom dovolaní poukázal na to, že „z vydaných súdnych rozhodnutí... je zrejmé, že Žaloba bola v čase podávania dôvodná... čo potvrdili súd prvej inštancie ako aj odvolací súd, keď v odôvodneniach svojich rozhodnutí uviedli, že žalobca bol v období od 01. 07. 2009 do 30. 06. 2014 riaditeľom predmetnej [REDAKOVANÉ], ktorý nebol právoplatne platne odvolaný a napriek tomu je z vykonaného dokazovania preukázané, že v čase od 09. 12. 2010 až do súčasnosti funkciu riaditeľa predmetnej [REDAKOVANÉ] vykonáva žalovaná v 1. rade... Z obsahu vydaných súdnych rozhodnutí... je taktiež zrejmé, ak by súdy rozhodovali o Žalobe do 30. 06. 2014, tak by rozhodli v súlade so žalobným návrhom žalobcu, avšak súdy rozhodovali až dňa 24. 02. 2016, resp. dňa 27. 10. 2016, a preto bola žaloba zamietnutá“, keďže „v čase rozhodovania súdov (t. j. súdu prvej inštancie a následne odvolacieho súdu) už žalobcovi uplynulo jeho funkčné obdobie, a teda podľa súdov už nie je riaditeľom predmetnej [REDAKOVANÉ]“. V súvislosti s tým sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že v doterajšej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená právna otázka: „Kto je podľa Zákona o štátnej správe v školstve a školskej samospráve riaditeľom [REDAKOVANÉ], ak bolo tretími osobami (zriaďovateľom a ďalšou osobou) nezákonnými listinami ako aj fyzicky znemožnené

riaditeľovi [REDACTED] [REDACTED], aby vykonával svoju funkciu riaditeľa v trvaní, ako predpokladajú príslušné zákonné ustanovenia, t. j. funkčné obdobie 5 rokov, pričom po uplynutí funkčného obdobia tohto riaditeľa nebol zriaďovateľom nikto poverený vedením [REDACTED] do vymenovania nového riaditeľa, ani nedošlo k novému výberovému konaniu na obsadenie funkcie riaditeľa a ani toto miesto nebolo obsadené bez výberového konania?“ Sťažovateľ preto zastáva názor, že odmietnutím dovolania najvyšším súdom došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

5. K veci sa listom č. k. KP 3/2018-77 zo 14. septembra 2018 vyjadrila predsedníčka najvyššieho súdu, v ktorom s poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 z 25. apríla 2018, na základe ktorého ústavný súd v podobných prípadoch týkajúcich sa nepripustenia kumulácie dovolacích dôvodov nálezmi vyslovil, že zo strany najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatovala, že „sťažovateľom namietané práva boli rozhodnutím najvyššieho súdu porušené“.

6. Dňa 8. októbra 2018 bolo ústavnému súdu doručené stanovisko sťažovateľa k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu z 3. októbra 2018, v ktorom uviedol, že „súhlasí s právnym názorom Najvyššieho súdu vyjadreným v stanovisku, nakoľko je aj s poukazom na aktuálnu judikatúru k predmetnej veci presvedčený, že sťažovateľom namietané práva boli rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené“. Sťažovateľ zastáva názor, že jeho práva sú zo strany všeobecných súdov permanentne porušované, preto ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci nariadil verejné ústne pojednávanie, na ktorom preukáže a predloží nesporné dôkazy o tom, že dovolanie bolo v čase jeho podania nepochybne dôvodné.

7. Ústavný súd listami č. k. III. ÚS 277/2018-44 zo 16. októbra 2018 a č. k. III. ÚS 277/2018-45 zo 16. októbra 2018 nariadil verejné ústne pojednávanie

na 13. november 2018. Podľa vrátených poštových doručeník ich prevzali právny zástupca sťažovateľa 19. októbra 2018 a najvyšší súd 19. októbra 2018.

8. Dňa 9. novembra 2018 bol ústavnému súdu doručený list predsedníčky najvyššieho súdu listom č. k. KP 3/2018-77 z 24. októbra 2018, ktorým mu oznámila, že najvyšší súd *„sa nezúčastní pojednávania, ktoré sa v predmetnej veci uskutoční na Ústavnom súde Slovenskej republiky dňa 13. novembra 2018“*.

9. Dňa 13. novembra 2018 sa v predmetnej veci konalo verejné ústne pojednávanie, na ktorom právny zástupca sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ sa v celom rozsahu pridrižiava podanej sťažnosti a dôvodov v nej vymedzených. Keďže sťažovateľ roky pociťuje krivdu vo vzťahu k súdnym inštitúciám, pričom je presvedčený, že sú porušované jeho elementárne ústavné práva zásadným spôsobom, chcel by sa v stručnosti sám vyjadriť k prejednávanej veci. Následne uviedol, že *„dovolanie bolo dôvodné podľa § 420 písm. f) pre bezprecedentné vytváranie prietáhov. Neviem pochopiť, že sa tri roky, prvé dva roky sudca nekonal, samosudca Okresného súdu v Bardejove nekonal a začal konať až na základe našej výslovnej žiadosti, aby nariadil na najbližší možný termín konanie. Druhý fakt, ktorý som zažil a ktorý ma nemilo prekvapil, bolo, že pojednávanie nariadené vždy v troch, štvormesačných intervaloch odročoval až pokiaľ neuplynulo funkčné obdobie. Ďalej po nahliadnutí do zápisnice, alebo do spisu som zistil, že tam sa nachádzajú aj dokumenty, verejné dokumenty, akým je zápisnica zo súdneho pojednávania, ktorá bola vyhotovená o neexistujúcom súdnom pojednávaní 22. januára 2015 a to preto, že samosudca deň predtým sám pojednávanie zrušil. V krátkosti vznikajú aj takéto k tomu prvému problému, nezodpovedané otázky, ktoré ja v podstate nechápem a neviem si ich vysvetliť. Z akého dôvodu súd počas troch rokov prvé dva roky nekonal a prečo deväťkrát odročil pojednávanie. Ďalej na pojednávaní prvom 29-teho odporkyňa sama priznala, že funkciu vykonávala ona po mojom neplatnom odvolávaní a zároveň bolo tam veľmi dôležité preukázanie, ktoré skonštatoval súd, že neexistuje listina právoplatná o mojom odvolaní. Čiže na základe toho vyvstala otázka, o čom vlastne viedol konajúci súd v Bardejove pojednávanie, keď vedel, že neexistuje právoplatná listina o mojom odvolaní. Takže to sú tie najpodstatnejšie, že všetko sa mi javí, že ide o účelové prietahy v konaní, až do vyhlásenia rozsudku. Nakoniec sa uskutočnilo po troch rokoch, po dvoch rokoch a následne zase po*

trojnásobnom odročení ako vyhlásenia rozsudku, a vyhlásenie rozsudku znelo tak, že skončilo mi funkčné obdobie, už nie som riaditeľom [REDACTED] nie som aktívne, legitímne ako aktívny, že som pasívny a nemôžem sa dovolávať svojich práv, tak na základe toho neviem pochopiť, že od podania žaloby, až do vynesenia rozsudku, raz osoba je aktívne legitímna a raz nie je aktívna legitímna. Druhý dôvod, ktorý chcem vymedziť v podstate, ale vymedzím len tri dôvody. Druhý dôvod je, že sudca sa vysporiadal so zamietnutím žalobných nárokov tak, že som bol riaditeľom [REDACTED] od 1. júna 2009 do 30. júna 2014, päť rokov. To skutočne odporuje skutkovému právnemu stavu aj dotknutým esenciálnym ustanoveniam... Nikto, ani na okresnom súde ani krajskom súde sa nevysporiadal s tým, že k odňatiu možnosti mne vykonávať funkciu riaditeľa [REDACTED] došlo protiprávnym spôsobom, nezákonným spôsobom. Namietam to, že v prvom rade sa súdy mali vysporiadať s tým, či moje ústavné práva boli porušené zákonným, alebo nezákonným spôsobom mnou, alebo niekým iným. Čiže toto je podľa mňa kľúčová a fundamentálna otázka. Až sa vyrieši táto otázka, že ako ja som prišiel o funkciu, akým spôsobom, myslím, že vtedy budú prinavrátené aj moje ústavné práva. A úplne na záver spomeniem, je pre mňa na základe skúseností z okresného súdu z Bardejova, veľkým takýmto otáznikom, že prečo moje podania a mojej manželky, všetky podania na Krajský súd v Prešove, že vždy boli pridelené tým istým sudcom len so zmenou predsedu z toho istého senátu, raz pod vedením pána [REDACTED], raz po vedením pani JUDr. Kandravej, raz pod vedením pani JUDr. Babinovej, a je dôležitá skutočnosť, že v senáte bol prvýkrát JUDr. Straka, ktorý bol zo senátu akosi vytiahnutý preč a to z dôvodu, že bol na zasadnutí súdnej rady, čo podľa mňa nie je dôvod, aby sa nestal členom. Čiže namietam aj túto stránku, či náhodou, keďže moje podanie neboli pridelené podľa zákonných dôvodov, čiže podľa náhodným výberom, ale boli pridelené na základe opatrenia predsedníčky súdu, či skutočne v mojich prípadoch rozhodoval zákonný senát.“.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity vyjadreného v citovanom článku ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní uvedenej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

12. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

13. Rovnako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu (bod 3) vydaným v konaní o návrhu na zdržanie sa konania, odôvodnená nesprávnou interpretáciou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP podaného na účel vyriešenia otázok zásadného právneho významu.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

18. Zákaz kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bol od prijatia rozhodnutia veľkého senátu predmetom všeobecnej diskusie a kritiky odbornej verejnosti. Vzhľadom na nejednotnosť názorov ústavného súdu v otázke posúdenia ústavnej konformnosti takéhoto názoru vyjadreného v označenom uznesení veľkého senátu aplikovaného

vo viacerých prípadoch bol aj predmetom zjednotenia názorov v pléne ústavného súdu podľa § 6 zákona o ústavnom súde, pričom v konaní vedenom pod PLz. ÚS 1/2018 bolo 25. apríla 2018 prijaté uznesenie pléna ústavného súdu s ďalej uvedeným stanoviskom, ktorým sú jednotlivé senáty podľa § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazané:

„Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Uvedenú skupinu „tvoria rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorých prípustnosť je postavená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia voči rozhodnutiam, ktorými sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie... Rozhodnúť o tom, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená, alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania si bude riešiť odvolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Takisto aj otázku prípustnosti dovolania z hľadiska

odklonu riešenia právnej otázky zo strany odvolacieho súdu, ako aj v prípadoch rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu. Všetky tieto dôvody prípustnosti dovolania do zmeňujúcich a potvrdzujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu majú spoločné kvalifikačné pravidlo, a to, že prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi § 440 CSP, závisieť od toho, ako dovolateľ vymedzí, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne právnu otázku riešenú odvolacím súdom odôvodní s ohľadom na to, že dosiaľ dovolací súd takúto otázku vo svojej rozhodovacej praxi neriešil, prípadne poukáže na rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu k riešenej právnej otázke.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 1347 a 1381).

21. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia dospel k názoru, že už uvedené stanovisko pléna ústavného súdu je aplikovateľné aj na vec sťažovateľa, pretože najvyšší súd neposúdil sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

23. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

24. Podľa § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím podľa odseku 3, ktoré je vykonateľné jeho doručením.

25. Úlohou najvyššieho súdu preto bude rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa za posúdenia dovolacieho dôvodu aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

26. Námietkami sťažovateľa prednesenými na verejnom ústnom pojednávaní konanom 13. novembra 2018 (bod 9) sa ústavný súd osobitne nezaoberal, pretože bezprostredne nesúviseli s predmetom prejednávanej veci (bod 14).

III.

27. Sťažovateľ v sťažnosti požiadal ústavný súd o priznanie náhrady trov konania, ktoré v stanovisku k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu z 3. októbra 2018 vyčíslil celkovou sumou 585,76 €.

28. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

29. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak.

Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2017 predstavovala sumu 921 €.

30. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 585,75 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu – vykonané v roku 2018) v sume po 153,50 € za jeden úkon a tri režijné paušály v sume po 9,21 € za jeden paušál, ako aj 20 % DPH, ktoré zaviazal uhradiť najvyšší súd (bod 3 výroku nálezu).

31. Náhradu trov konania za štvrtý úkon (účasť na verejnom ústnom pojednávaní) ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože na ňom nedošlo k ďalšiemu objasneniu veci (bod 26). Ako bolo uvedené, ešte pred podaním sťažnosti ústavný súd zaujal zjednocujúce stanovisko k problematike zákazu kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania (bod 18), ktoré najvyšší súd akceptoval (bod 5), a teda výklad a aplikácia dotknutých zákonných ustanovení z jeho strany nie je ďalej sporná.

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018